

достоеенъ образа; никого отъ подданныцы-тѣ си не допушалъ при себѣ-си; никога се неизмайвалъ съ охота, коѣто толко обывалъ храбрый Нем-вродъ; него го невидѣааи на вѣйный конь ме-ждѣ войны тѣ; той минѣвалъ дѣла си въ тай-но-то отъ дѣленіе на двореца си, а ношѣ до изминѣваніе ала и пилъ съ робыны-тѣ си. Гла-сѣ-а на трѣба-та былъ противенъ на слѣха мѣ, що былъ привикнѣлъ на нѣжны и тихи мѣзики; той най мразѣлъ праха и слѣнчовы-тѣ лѣчи, отъ страхъ, да не упрѣмѣтъ цѣѣта на тѣлото мѣ, и да не направѣтъ лице-то мѣ учернено.

Спорѣдъ тойзи образа, види се, чи Сарда-напалъ неможалъ да се занимава съ Господарст-венны-тѣ си дѣла. Първы-тѣ мѣ чиновницы никога неможѣ да го видѣтъ въ лице-то.

Но на Ярбака, Мидыйскій правителъ се слычило да влѣзи въ вѣтрешны-тѣ мѣ царски покоища (одан). Представете си гнѣва на то-го велможа, като видѣлъ лицето на господарѣ си, червисано и вѣлисано, и глава-та мѣ покры-та въ мѣсто съ тѣара съ тънко покрывало!—Тѣ-ръ—не є друго нищо, освѣнь първѣ и най гла-